

JAUNĀIS CEĻS

AGROFIRMAS «SARKANAIS OKTOBRIS» PARTIJAS, ARODBIEDRĪBAS,
KOMJAUNATNES KOMITEJU UN ADMINISTRĀCIJAS ORGĀNS

Cena 2 kap.

**Draudzības
dienas
Preiļos**

Balsosim par savu deputātu!

Rīt no jauna dosimies pie vēlēšanu urnām, lai galīgi izņemtu, kas tad būs par PSRS tautas deputātu Daugavpils 709. teritoriālajā vēlēšanu apgabalā. Atkal noslēdzies sprāgs darba cēliens kandidātiem un viņu uzticības personām, kolektīviem, kuri viņus izvirzīja, un arī vēlētājiem, kuri ir domājuši un sprieduši, par ko atdot savas balsis. Izvēle šoreiz ir plaša — 4 pretendenti uz vienu vietu, uz mūsu atzinību un uzticību. Viens ir biežāk un uzstājīgāk ticis ar vēlētājiem, par viņu kandidatūru izšķiests vairāk papīra un burtliču darba tipogrāfijās, par citu mazāk, viens ir nobriedušāks un pieredzējušāks, cits jaunāks. Ejoj pie urnām, mēs droši vien atcerēsimies veco parunu, ka ne viss ir zelts, kas spīd, un tas palīdzēs nobalsot par īsto deputātu.

LAI LABI VEICAS!

Uzvaras maijs

Iet gads pēc gada, taču laiks nespēj izdzēst no atmiņas to prieka spozmi, kuru atnesa 1945. gada 9. maijs. Asinainais, brīlīgais karš bija beidzies, un Uzvaras dienā skanēja vairs tikai svētku zāļes, vēstīdamas, ka sācies miera un jauncelsmes darbs.

Iet gads pēc gada, taču nesadzīst sirdī sāpe par zaudētajām dzīvībām, bojā gājušiem tuviniekiem un ciņu biedriem. Koncentrācijas nometnēs, frontes ceļos, kara hospitāļos apdzīva viņu dzīvības liesma. Uz viņu svētajām atdusas vietām neaizaug tautas piemiņas taka.

Arī Riebiņu ciematā ikgadējos Uzvaras svētkus tradicionāli levdija sēru mitiņš fašisma upuru kapos.

Bet 6. maija vakarā — agrofirmas «Sarkanais Oktobris» kultūras namā notika svētku svinības. Zālē bija pulcējušies kara un darba veterāni, viņu tuvinieki, Riebiņu vidusskolas audzēkņi, citi interesenti.

Pavisam mūsu agrofirmā dzīvo un strādā 33 Lielā Tēviņas kara veterāni un seši Afganistānas kara dalībnieki. Viņiem bija sagatavotas piemiņas veltes un ziedi.

Svētku referātu nolasiņa agrofirmas tautas kontroles grupas priekšsēdētājs Ivans Staričenko. Viņa runā par pagātnes dižo notikumu ieskanējās arī mūsu šodienas pārbūves atbalsis.

Lielu svētku reizē īstais brīdis godināt arī tos, kas ar savu darbu izpelnījušies levērtību vi-

nas Padomju Savienības mērogā. Par panākumiem lauksaimnieciskajā ražošanā PSRS Tautas saimniecības sasniegumu izstādes galvenā komiteja apbalvojusi 1988. gada izstādes dalībnieku — mūsu agrofirmas kolhoza otrā ražošanas iecirkņa kolektīvu, piešķirot tam II pakāpes diplomu un televizoru «Elektronika C-401 M». Sudraba medaļas un 150 rubļu naudas prēmijas saņēma šī iecirkņa priekšnieks Fjodors Gromovs un mehanizators Vasilijs Abajevs.

Taču ar to šo svētku gaviļnieku saraksts vēl nebeidzās. Agrofirmas ģenerāldirektors Romualds Kavinskis atrada labu vārdu ikvienam, pasniedzot medaļas «Darba veterāns» — pateicību par ilggadēju un apzinīgu darbu, pavisam — 31 cilvēkam. Ziedi — no kolektīva, no kolēģiem, no tuviniekiem. Bija patīkami vērot, kā, piemēram, Zinaīdu Meļuškāni lielajā dienā sveica dēls Māris, Jevgēniju Silcovu un Jekferiju Stepankovu — mazbērni. Diena, kād godina viņu mīļos cilvēkus par krietno darbu mūžu, bija visu raženo ģimeņu svētku diena, darba tikuma sīvinājums.

Un tad sekoja svētku koncerts. Arī tā jau ir tradīcija, ka Uzvaras svētku svinības agrofirmas pašdarbniekiem ir pārskats par gada darbu, sava veida atskaite. Bērnu deju kolektīvs priecēja skatītājus ar savu dabisko atraitību. Nav nemaz tik

vienkārši apgūt dejas soļus, neizjaukt to ritmisko zīmējumu. Vai tāpēc ansambli nebija zēnu?

Sevišķi daudz aplausu izpelnījās pieaugušie dejotāji — agrofirmas kultūras nama jauniešu un siera rūpnīcas deju kolektīvs. Jāteic, ka abi ansambli bija vienlīdz kundri un pievilcīgi. Braša stāja, iznesība, prasme «izteikt» dejas raksturu ar komisma elementiem — jūk, tās pozitīvās iezīmes, kas raksturīgas abiem mūsu dejotāju kolektīviem.

Dailasitājus šoreiz pārstāvēja skolēni, kuru skandētās dzejas rindas atkal atgriezta skatītājus skarbahās un cildenajās kara dienās, atgādināja — tautas varoņdarbs ir nemirstīgs.

Programmas daudzveidību vairoja divi mūzikas kolektīvi, — kultūras nama etnogrāfiskais un vokāli instrumentālais ansamblis. Repertuāra izvēlē bija lietpratīga: folkloras tradīciju kopējas tiecās bagātināt priekšstatu par tautas mākslas neizmējamību un atskāņoja vairākas mazpazīstamas tautas dziesmas, bet vokāli instrumentālā ansambļa mūzikā ļāva sirdīm rezonēt plaši pazīstamu estrādes melodiju ritmos.

Uzvaras svētki šoreiz visiem bija atnākuši ar labi padarīta darba apziņu. Zemkopjiem — ar apsētiem tūriem, pašdarbniekiem — ar pielocītu dziesmu un deju pūru.

M. AUSTRUMA

No 30. aprīļa līdz 4. maijam Preiļos viesojās Krievijas, Igaunijas, Lietuvas, Baltkrievijas, Ukrainas, Moldāvijas, Armēnijas, Uzbekijas, Kazahijas un Turkmēnijas skolēni — 7.—10. klašu audzēkņi, savienoto republiku pionieru un skolēnu namu aktīvistu.

Visus kopā pulcināja 2. Vis-savienības skolēnu draudzības festivāls. Tā iniciators un saimnieks bija rajona pionieru un skolēnu nama internacionālās draudzības klubs.

Ekskursijas, koncerti, tikša-

nās, daudziem — pirmā iepazīšanās ar Latviju un tās cilvēkiem. Savukārt mums — savdabīgs nacionālo kultūru sniegums, ne tālražu ekrānos, bet tepat — pilsētas ielās, laukumos un zālēs. Neaizmirstamas kļuva festivāla viesu tikšanās ar saviem vienaudžiem rajona skolās.

Miers, draudzība — šie vārdi skanēja bieži. Gan sarunās, gan dziesmās. Redzot tikšanās, saskarsmes prieku un šķiršanās asaras, ikvienam radās pārliecība, ka tie ir patiesi, no sirds teikti un vēlēti un ka TAUTU DRAUDZĪBA šiem skolēniem ne-

būs tikai svētkos lietojami vārdi, bet ikdienas pārliecība.

ATTELOS: preiļiešus ar savas tautas deju un dziesmu iepazīstina Nukusas pilsētas delegācija; jautra kadriļa Možaiskas skolēnu izpildījumā; dejotāja Nadira šajos svētkos bija visu mīlule; bet mēs — no Ašhabadas; skan turkmēņu dziesma; Oriova ielas svētkos.

S. JOKSTES teksts,

J. SILICKA foto

GADI UN
CILVEKI

BEZ BIKSTĪSANAS

KĀ DEG TAVA PAVARDA
UGUNS

2. lappuse

PIEREDZE UN
DARBMIESTĪBA

ZEMNIEKS GRĪB
BŪT PATSTĀVĪGS

NO JAUNA IEPAZĪTAIS
NOVADS

3. lappuse

PASAULE REDZĒS —
APBRĪNOS

DABĪGĀS ZĀLES

KOLHOZA ROTA —
KAUSA

4. lappuse

Nolikums

par ievietošanu kolhoza «Sarkanais Oktobris» Goda plāksnē.

Godā plāksnē tiek ievietoti to ražošanas pirmrindnieku portreti, kuri aktīvi piedalās sabiedriskajā dzīvē. Ievietošana tiek izdarīta pēc kolhoza valdes lēmuma, pamatojoties uz darba kolektīvu padomju, lēmumiem, kā arī sabiedrisko organizāciju priekšlikumiem par gada darba rezultātiem.

Personas, kuru portreti ievietoti Goda plāksnē, saņem atbilstošas apliecināšanas un naudas prēmiju 50 rubļ. apmērā.

40

Gadi un cilvēki

BEZ BIKSTIŠANAS

4. turpinājums

1956. GADS

4. janvāris:

— lielai grupai kolhoznieku personīgo govju uzturēšanai izsniegt pa 100 kilogramiem siena un tikpat daudz salmu;

— Janīnai Radzivilovičai piešķirt darbadienas par bērna kopšanu.

6. februāris:

— kartupeļu pārslāšanās par stundu darba aprēķināt 0,10 darbadienas;

— par viena vāguma grants izvešanu aprēķināt 0,25 darbadienas.

5. marts:

— iepirkt no kolhozniekiem linus virvju vīšanai;

— nopirkt autopiķābi par 5220 rubļiem;

— neierakstītās darbadienas noņemt brigadierim un ierakstīt V. Gvozdevam;

— ieturēt no V. Sabanska 10,5 rubļus un noņemt 42 darbadienas tādēļ, ka 30 dienas slimoja zirgs.

20. marts:

— komandētajiem uz pilsētu diennaktī maksāt 10, uz laukiem — 5 rubļus, komandētajiem uz Aglonu — 10 rubļus un aprēķināt izstrādes dienas;

— kantora darbinieku štatus samazināt par 2 vienībām;

— lielai grupai kolhoznieku piešķirt kokmateriālus ēku remontam.

7. aprīlis:

— ik pēc piecām dienām uzskaitīt piena tīrības rādītājus visās govju grupās;

— izsniegt prēmijas par tīrību un kārtību cūku fermā, tuvākajā laikā uzcelt dzīvojamu māju cūkkopējiem;

— apzinīgajiem kolhozniekiem piešķirt atvaļinājumus, mājasmātēm izstrādes dienu minimumu noteikt 100 apjomā, labiem strādniekiem piešķirt vienu brīvdienas nedēļā;

— apstiprināt revīzijas komisijas aktu par to, ka no 29 aitām nocirpti 28 kilogrami vilnas.

20. jūlijs:

— izsniegt I. Valteram 150 rubļus par jaunās govju novietnes izglābšanu no negaisa.

22. augusts:

— zirgus turēt mājās nav tiesību ne kolhozniekiem, ne posmu vadītājiem, ne brigadieriem, pēc darba tie jānodod zirgkopējam.

22. oktobris:

— 15 procentus no noraktajiem kartupeļiem piešķirt tiem kolhozniekiem, kuri piedalīties novākšanā, vai attiecīgi maksāt naudā — 53 kapeikas par kilogramu;

— izsniegt aunu prēmijā tām brigādēm, kuras kartupeļus novāks līdz 27. oktobrim;

— aprēķināt izstrādes dienas J. Veigulim par atrašanās laiku militārajās apmācībās.

5. decembris:

— brīdināt ...kolhozniekus un atjaunot viņiem agrāk noņemtās izstrādes dienas;

— par šķūņa patvarīgu nojaukšanu iekasēt no Jeremeja Guseva šīs ēkas bilances vērtību — 900 rubļus;

— lūgt kredītu no Preiļu lauksaimniecības bankas 20 tūkstošus govju kūts būvniecības pabeigšanai.

20. decembris:

— pilnībā noslogot linu agregātu, strādāt svētdienās, lai februārī varētu pabeigt linu apstrādi;

— uzlikt soda naudas K. Tolstopjatovam un T. Tolstopjatovam, kuru aitas staigāja pa rudziem;

— noņemt S. Salkovskim 10 izstrādes dienas par F. Sangeļa piedzirdēšanu;

— darba nespējīgajam G. Patrejeva dēlam piešķirt pabalstu pa 10 kilogramiem graudu mēnesī.

Turpinājums sekos

Par Latvijas Lauksaimnieku savienības popularitāti liecināja fakts, ka tās dibināšanas kongress notika Sporta manēžā, kas savas ietilpības ziņā ir ļoti iespaidīga telpa. Taču Preiļu rajona delegācija bija visai pretīga — divdesmit seši cilvēki. Tik vien delegātu mēs drīkstājam sūtīt uz kongresu atbilstoši noteiktajai pārstāvniecības normai.

Viena no visdaudzskaitīgākajām rajonā bija Ļenina kolhoza Lauksaimnieku savienības iniciatīvas grupa, kas savienības dibināšanas brīdī noapaļojot sasniedza divus simtus cilvēku. Kolhoznieku kopsapulce nolēma, ka Ļenina kolhozs restās savienībā arī kā kolektīvais biedrs.

Lai uz kongresu nokļūtu pēc iespējas vairāk rajona saimniecību pārstāvju, ģenlinieši paši izvirzīja tikai divus delegātus — kolhoza priekšsēdētāju Pēteri Barkovski un 3. ražošanas iecirkņa priekšnieku Pēteri Kivlenieku, pārējās baltis ziedojoši citiem. Pēc Pirmā Maija svētkiem ieradāmies kolhozā, lai palūgtu nelielu interviju no Pētera Barkovska par iespaidiem kongresā un Lauksaimnieku savienības attīstības turpmākajām perspektīvām.

— Vispirms par biedru skaitu. Mūsu iecirkņa priekšnieki un citu apakšvienību darba kolektīvu vadītāji bez jebkādas lielas iestāstīšanas un pierunāšanas savāca cilvēku parakstus zem kolektīviem iesniegumiem ar lūgumu uzņemt viņus šajā organizācijā. Zemnieks arī sāk just, kāds spēks ir vienībā. Tad kāpēc gan to neatbalstīt ar personisku līdzdalību?

Kongresā daudz sprieda, kādai būtu jābūt jaunajai organizācijai — politiskai vai saimnieciskai. Manuprāt, saukt jau var visādi, taču ne jau nosaukumā tā būtība. Katram skaidrs, ka tagad bez politikas praktiski mēs pat glāzi ūdens nevaram izdzert. Laiks diktē savus noteikumus.

Kongresā visas mūsu vainas un bēdas ļoti precīzi tika uzrādītas. Pagaidām vēl ne tik skaidri varam nosaukt ceļus, pa kuriem tikt projām no tām. Taču taisni ar to mēs saistām savas cerības, piedaloties savienības darbā. Galvenais tās uzdevums — nodrošināt, lai lauksaimnieki var godīgi strādāt bez pašātvīgas bīkstīšanas no augšas. Un vēl — lai visām saimniecībām, neatkarīgi no iepriekšējo gadu ražošanas spēku un līdzekļu potenciāla uzkrājumiem, būtu līdzīgas iespējas attīstīties. Zemnieku saimniecības ieskaitot.

Pie mums arī jau ir trīs jaunsaimeņi. Laimīgā kārtā viņu intereses nesadūrās ar kopsaimniecības interesēm —

jaunsaimeņības viņiem pēc pašu vēlēšanās ierādītas dažādās kolhoza malās. Jāteic, ka vairāku kolhoza kolhoznieku pret šo jauno īpašuma formu izturās ar piesardzību, atturīgi. To var saprast. Mūsu kolektīvā ir ļoti daudz cilvēku pensionāru vecumā, kuriem vairs nav pa spēkam uzņemties grūto individuālā zemes turētāja likteni. Tāpēc viņu eksistences pamats ir kolhozs. Un viņi ir ieinteresēti, lai tas būtu stiprs, lai nekas nenovājinātu tā spēku. Iznāk, ka ikviens, kas vēlas nošķirties, saimniekot patstāvīgi, ir sava veida drauds kolhoznieku labklājībai. Atrast risinājumu šīs pretrunas novēršanai — arī tas varētu būt Lauksaimnieku savienības kompetencē.

Uzskatu gan, ka šī intervija par savienības darbības turpmākajiem virzieniem vēl ir nedaudz pāragra. Nupat tikai aizlaists viens no vissaspringtākajiem visa gada darba posmiem, kad liekam pamatus ražai un tādā arī saimniecības labklājībai, tās spēkam. Mums vēl nav iznācis laika pārdomāt, kā konkrēti liksim lietā apvienotos spēkus. Savu vārdu nav teikusi arī Lauksaimnieku savienības vadība, kurai mēs pat visus vadošos orgānus neievēlējām. Skaidrs ir viens — savienībai vēl jāaug un jāmacās spert pirmos drošos soļus mūsu ekonomikas atveseļošanā. Un mūsu cilvēkiem reizē ar to jāmacās justies īstiem zemes saimniekiem.

Intervēja L. LAUCE

Kā silda tava pavarda uguns?

Mēs runājam: «Iekurt pavarda uguni», «Mājas pavarda glabātāja», lietojam citus līdzīgus izteicienus. Senās dienās šim, kā zināms, nepavisam ne vieglajam darbam palīdzēja labie mājas gariņi. Pazīstamajam mūsdienu latviešu publicistam Ērikam Hānbergam ir stāstījis, kurā kāda zemniece, beidzot tikusi pie moderna un gaiša dzīvokļa, šķirdamās no savas piedūmības un vecās mājas, kur gadiem ilgi siltajā aizkrāsne dziedājis circeņis, nožēlo, ka to nevar panemt līdzī, tur aiziešot bojā gaišajos plašumos. Bet ko lai dara? Ne visu mūžu arī latgaļu zemniekam, kā jebkuram citam, mīlīnāties tēva mājā, kura savu mūžu jau nokalpojusi, lai arī tā dārga un mīļa sirdij, lai pēc tam visu mūžu mocītos nostalgijā. Mūsdienu zemniekam nav par skādi atcerēties Sūnu ciemu, par kuru stāsta Andrejs Upiis, un veidot gaišāku savu dzīvi, mo-

dernāku. Bet ko darīt ar tiem «pēdējiem mohikāņiem», kuri vecumdienās ietiepti turas pie savām «dzimtajām mājām», lai arī laika zobs tām un citām ēkām ap pagalmu paspējis uzlikt «stikla jumtus», tas ir, cauri segumam raugās debess tālais zilums. Kuriem, nesot savu lielo gadu nastu, pašiem vairs nav spēka turēt savas kūtiņas vairāk un citus mājokļus, kā tikai pieticīgos suni un kaķi. Viņi vēl joprojām nevēlas saprast, ka spēkus vairs nav iespējams atgriezt, ka vecums iegājis tajā stadijā, ko jau sauc par dzīlo, un mājas gariņi kopā ar circeņiem aizgājuši citur, prom no aizkrāsnes, jo trūkst malkas, lai māju turētu siltu, lai pavardā allaž jautri rūktu liesmas, kurš, kā viņiem šķiet, vēl tikai vakar nebēdnīgi plauksnāja liesmiņas, ienesa patīkamu mājīgumu, kad māju piepildīja cilvēku balsis.

Sievietes, ko daudzina par

skaisto un vājo dzimumu, ir spēcīgākas par vīriešiem. Cik vēl saglabāties tādu viensētu apartu un apsētu lauku vidū, kuros dzīvo vienuļības vecmāmiņas, vienas pašas ar savām atmiņām. Viņas ir ārkārtīgi iepriecinātas, ja ierejas suns: nāk kāds cieņmīšs, dzīva dvēsele pārkāps sliekšni. Plītiņa pussabrukusajā mājoklītī dūmo, tie no krāsnes pazaudējuši ceļu uz dūmvadu un kļūst pa istabām, no kā to sienas un griesti kļūvuši melni. Logi izodzījušies gluži kā svētā Vita dejā, durvis neveras, pat grūzamas ar plecu, un izskatās pēc tiek piekabīnāta atslēga, lai nācēju brīdinātu, ka saimnieces nav mājās. Dzīve tai gājusi garām. Citi klausās radio un skatās televīzijas pārraides, pie izdevības pāstrīdas par deputātu kandidātiem vai citiem dienas jautājumiem, bet te valda klusums. Garām aizsteidzas stabi ar elektropārvades līnijām ple-

cos, bet šajās aizmirstajās mājās dūmo petrolejas lampas. Mūsu kosmisko lidojumu laikā ne tikai ziepes un cukurs jāiegādājas uz tationiem, bet arī petroleja ir dārga un reti dabūjama manīta un jātaupa.

Tagad ir modē runāt un spriest par pagājušo gadu simteni. Lasītājam laikam jau sācis likties, ka arī šo rindu autors iemaldījies pagātnē. Nepavisam, nē — tā ir reāla mūsu diena. Netālu smagie traktori kārpā zemi, ar platiem novadgrāvjiem izdaiļo biosfēru, apjodzami veco kapsētu, nojaukusi senos tiltniņus, pa kuriem uz turieni staigāja vecās sieviņas, kas dzīvo šajās mājās. Ilgi mani «pēdējās mohikānes» aicināja atbraukt uz Lielajiem Rumpiem, biju arī ieradies, bet tikai nesēn izdevās viņas atrast mājās.

Ne jau aiz dīkdienības, ne cerēdams kādu iezēlināt,

beidzot esmu sēdies pie rakstāmmašīnas. Saviļņojusi un satraukusi tā milzīgā fiziskā un garīgā pieķeršanās, ar kādu šīs sievietes turas pie savām mājām, sava zemes gabaliņa, meža stūrīša, pie savām ierādītām, savas ikdienas savās mikropasaulītēs. Labi zinādams dzīvi veco ļaužu pansionātos, arī Saleniekos, kas atrodas mūsu rajonā, ieminos, ka tur būtu labāk... Es saprotu cilvēku, kurš visu savu mūžu aizvadījis vienā noteiktā vietā. Tekla Rumpa sviņīgi paziņoja: «Daktere Veita Preiļos teica, ka neviens ar varēm nevar mani aizvest uz nabagmāju». Pilnīgi pareizi, taču šie nāmi nu jau turpat pussimta gadu nepavisam nav domāti nabagiem, tājos vecie ļaudis dzīvo pilnāsintīgu dzīvi, izmanto visas tiesības. Lielākas, nekā vienu otru reizi savā dzimtajā mājā. Viņa — vienkārša un patīkama sieviete, nepelnīti reizēm nievāta no jaunāko pu-

ses, kas dzīvo apkaimē, nosaucot par kildīgu, kura cenšas būt jaunāka, mīl savus lopiņus — divas kazas, stingri turas pie savas zemes plektiņa, pie nepārspējamās vēlēšanās vienā gabaliņā iesēt miežus, otrā — kartupeļus. Bet par visu, kas ar to saistīts, jāmaksā ar desmitniekiem.

«Ne uz vienu neturu jaunu prātu, visiem saku paldies!» — viņa uzstājīgi saka, cenšoties pasmaidīt. Ziema bijusi siltā, paldies dievam, izdzīvojuši. Vai nelaime, ja jau ceturtais gads, kopš tuvējā mežā sagatavota malka, bet nav kas izved. «Paldies kaimiņienei Bronislavai Rumpai — atnes pa klēpim. Un arī bez tā palīdz. Nāca apraudzīt, kad biju slima. Partijas biedre, bet nav iedomīga. Vispār komunisti ir

JAUNAIS CEĻŠ

PIEREDZE UN DARBMĪLESTĪBA

Savu profesionālo svētku priekšvakarā rajona sakaru mezglā zālē sapulcējās pasta nodaļu priekšnieki, citu specialitāšu pārstāvji, lai godinātu savas darba un kara veterānus, uzvarētājus sociālistiskajā sacensībā. Kolektīva pārstāvjius sveikt bija ieradusies partijas rajona komitejas otrais sekretārs Pjotrs Romanovs un rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejas priekšsēdētājs Jānis Vucēns. Viņi atgādināja par lielo darbu, ko savu pienākumu veikšanā iegulda katrs mūsdienās tik daudzpusīgo sakaru darbinieki, likot lietā savu lielo pieredzi un darbmīlestību. Ja nebūtu viņu, šīs nozares darbinieku, tiktu izjaukts normālais darba un dzīves ritms visās mūsu cilvēku darbības sfērās, mēs vairs nezinātu, ko iesākt.

Rajona izpildkomitejas Goda rakstus saņēma Anastasija Maksimova un Monika Petrova, kuras dažādos amatos, arī vadīdamos, sakaru sistēmā jau nostrādājušas pa 45 gadiem, arī tagad turpina darbu, ar Latvijas PSR Sakaru ministrijas Goda rakstiem apbalvoti darbinieki Jānis Karkovskis un Anēlija Aļeksejeva, tika godināti Lielā Tēvijas kara un darba veterāni Jānis Vārpulis un Arkādijs Slobodjors, Vaclavs Samovičs, Taisija Kasjančika un citi, labāko lauku sakaru nodaļu priekšnieki, kuru sacensībā goda pilno pirmo vietu izcīnījis Riebiņu nodaļa. Cienījamiem un godājamiem veterāniem klāt nākuši,

viņu saimi papildinājuši vienpadsmit cilvēki, tagad šajā pieredzējušajā gvardē ieskaitīti jau 45 cilvēki. Daudzi no viņiem joprojām strādā, ir savās darba vietās, veic parastos uzdevumus, ir par paraugu jaunajiem, kuri nesēn iesākuši darba gaitas.

Laikraksta «Jaunais Ceļš» redaktors Antons Rancāns visiem klātesošajiem pateicās par darbu, ko viņi ieguldījuši agriem firmas lieltirzās laikraksta popularizēšanā, sevišķi nodaļām, kuras apkalpo kolhozu «Sarkanais Oktobris» — Riebiņu un Pieniņu, tāpat arī kaimiņu — Stabulnieku, Rušonas, Aizkalnes, Priekuļu, Anspoku un citām, aktīvākajiem sabiedriskajiem preses izplatītājiem. Viņš apkopēja pirmās kārtas rezultātus konkursā par labāko laikraksta «Jaunais Ceļš» izplatītāju, labākajiem pasniedza agriem firmas piemiņas suvenīrus. Tos izpelnījušās «Preses apvienības» Preiļu centrālā kioska pārdevēja Larisa Vasjutkina un Matijona Veljčko, sabiedriskā izplatītāja, agriem firmas cietes rūpnīcas grāmatvede Anda Saleniece, Riebiņu sakaru nodaļas priekšniece Lidija Nikolajeva, Aizkalnes sakaru nodaļas priekšniece Staņislava Bivbāne, viņas kolēģis Priekuļos un Anspokos Janīna Pastare un Lūcija Skutele.

Sakarnieki savus svētkus turpināja pie kafijas galdiem, klausoties viņiem veltītu svētku koncertu sava kolektīva vokāli instrumentālā ansambļa izpildījumā.

Juris Kauša

Mēs gribam iet jaunās demokrātiskās attīstības ceļu, dzīvot tautu draudzības un sadarbības apstākļos, atzīstot visu tautu vienlīdzību.

Neaizmirsīsim mūsu tautas grūto vēsturisko dzīves un attīstības gaitu, to, ka septiņus simtus gadu latviešu tauta tika vācu muižniecības verdzināta. Latvieši ar krieviem dzīvojuši vislabākajās attiecībās, jāpateicas visām tautām, ka kopīgi tika likvidēti vācu hitleriskais fašisms. Tagad, demokrātiskās pārkārtošanās laikā, latviešu zemniekam jānodrošina ražošanu uz pareizi organizētas zemniecības attīstības principiem un kooperācijas ceļa. Laiks zemniekus atgriezt pie brīvas ražošanas, bez birokrātiem, izrīkotājiem un kakla kungiem, kuri tiek sešas septiņas reizes augstāk atalgoti par kolhozniekiem. Tādā veidā zemnieks tiek ekspluatēts.

Kolhoznieku pilnsapulcē jāpieņem lēmums, ka vadītie darbinieki drīkst saņemt ne vairāk kā 1,5 reizes lielāku algu, salīdzinot ar kolhoznieku darba vidējo apmaksu. Likvidēt visas piemaksas, kuras tika ieviestas brežņeviskās stagnācijas gados.

Valdība zemniekiem prasa palīdzēt lauksaimnieciskās produkcijas ražošanas palielināšanā un aicina pārdot vairāk pašu ražotās produkcijas, bet vai mēs to varam, pastāvot šādai attieksmei pret individuālajām saimniecībām, kāda ir pie mums? Lai saplānotu govju sienu, jābrauc piecus kilometrus, un tur arī var plaut tikai nolādētos grūšļus, kurus lopīnš neēd. No tādas barības pienīnš netecēs, nebus ne pašam kolhozniekam, ne darba tautai pilsētā. Vēl ir problēma, kā šo lopbarību dabūt mājās.

Ir tāds stāvoklis, ka, lai dabūtu zirgu piemāju zemes apstrādei, jāpatērē vismaz piecas stundas — no agra rīta līdz pusdienlaikam. Un tad vēl nevari būt drošs, ka paliksi dzīvs, par ko paša esmu pārliecinājies. Karā mani nekāra fašistu lodes, bet ar zirgiem ir bīstamāk. Gadās, ka septiņus gadus vecus zirgus neviens nav mācījis strādāt lauku darbos. Kolhozā ir treneri, kāš apmāca sportam, saņem algu, bet mums nav ar ko apstrādāt savus piemāju dārziņus.

Zemnieks grib būt patstāvīgs

Gotiņām mūsu saimniecībā iedalīta ļoti maza platība ganībām, tā jau piecpadsmit gadus nav mainīta un mēlota, praktiski tur lopam nav ko ēst, jo zāles kumšķi redzami tikai pie mēslu «bliņām». Nav labāk arī saimniecības centrā, labi, ja iedalīta platība būtu kaut centrālā daļā no tās, kas paredzēta kolhoza sabiedriskajiem lopiem, turklāt tā ir tālu no centra. Ir novērots, ka dažs, lai izslauktu savu govju dienas vidū, brauc ar riteni, citi skrien kājām, kanniņu vienādošanās rokā, bet ar otru bāzdams mutē maizi un ēdams, ieturot pusdienas. Domāju, ka pie mums vēl atce-

las kinofilmu par kolhozu «Adaži», kur pusdienlaikam atvēlētas divas stundas. Spriediet paši, vai pa stundu var pagūt atbraukt no darba vietas, papusdienot, izslaukt govju laikā būt atpakaļ darbā? Tas nav iespējams fiziski. Un mēs vēlamies, lai šādos apstākļos pie mums paliek un strādā jaunatne, sevišķi lauku darbos.

Iepazīstoties ar laikrakstā publicētajiem kolhoza paraugstatūtiem, gribu ierosināt pilnsapulcei, kas pieņems šo projektu, to papildināt ar šādiem ierakstiem:

1. Strādājošiem kolhozniekiem izmaksāt 40 procentus no visiem kolhoza ienākumiem;
2. Piecpadsmit līdz divdesmit procentus no kolhoza graudaugu ražas, izžāvētas un iztīrītas, pārdot kolhozniekiem, vadoties no viņu nopelnītās naudas rubļos;
3. Izstrādes nomas pieņemot kopsapulcē, to noteikšanai ievēlēt komisiju no visu nozaru — lopkopības, laukropības, mehanizācijas, arī saimniecības vadības un grāmatvedības pārstāvjiem, kuru tāpat apstiprina kopsapulcē. Apstiprinātās normas publicējamās un izsniedzamas saimniecības laudim personiski, tās lietojamās vismaz piecus gadus;
4. Revīzijas komisija ievēlāma uz diviem gadiem, pēc šī termiņa izbeigšanās pilnīgai jāatjauno tās sastāvs;
5. Kolhoznieku kopsapulcei jāiesniedz ziņas par to, kāda ir viszemākā, un kāda — visaugstākā alga kolhozniekiem, vadītājiem, speciālistiem, kantora darbiniekiem, kādas prēmijas saņem kolhoznieki un kādas — priekšniecība, neskaitot tā saukto «trīspadsmito algu».

Broņislavs YEIGULIS, pensionārs, PSKP biedrs

No jauna iepazīts novads

Esmu dzimis un audzis Latgalē, tepat arī aizrit darba dzīves gadi, te savus mūžus nosfaigājuši tēvs un māte, viņu vecāki un radi. Tātad, ar pilnām tiesībām varu uzskatīt sevi par latgalieti. Daudz esmu redzējis no tās likteņiem, par daudz ko lasījis grāmatās, periodikā, iepazītinājis no ievērojamāko novadnieku dzīvesstāstu lappusēm, pats mēģinājis tos izšķetināt no atstātā vēsturiskā un literārā mantojuma kamoliem. Un tomēr Latgale atausa gluži no jauna Rēzeknes latgaliešu kultūras biedrības zinātniski praktiskajā konferencē, vēlītā 85. gadadienai kopā latīņu būtu drukas aizlieguma atcelšanas manā novadā, 7. maijā piena konservu kombināta kultūras namā, kur mūs visus laipni uzņēma šī lieliskā nama saimnieks Pēteris Keišs.

Nerunāšu par to, cik ieinteresēto bija uzņēmis šis nams, bet bez vietējiem, rēzekniešiem pašiem, bija arī tādi, kuri ieradās no Daugavpils un citām atālākām vietām. Tas liecināja par lielu interesi par novada pagātni, kas saglabājusies tajos vīros un sievietēs, kuriem jau balti mati, un kas iemājojuši jaunajos — slaidajos zēnos un meitenēs skolas vecumā.

Ar īpašu gandarījumu jāatzīmē Rēzeknes mākslas un novadpētniecības muzeja darbinieku lielais ieguldījums latgaliski rakstītā vārda saglabāšanā un viņu pūles, sarīkojot latgaliski iznākušo grāmatu un periodisko izdevumu izstādi. Gan to, kuri gaismu ieraudzījuši tepat Rēzeknē, gan Daugavpilī un Rīgā Vladislava Loča un citās izdevniecībās pirms gadu desmitiem, jau nodzeltējušām lappusēm, pie kurām bail piedurties, bail tām uzpūst elpu, un pilnīgi jauniem izdevumiem uz balta papīra, biezās vākos un labā iesējumā, izdotiem latgaliešiem emigrācijā, ārzemēs, pa lielākajai daļai pašu savienībā «Latgaļu izdevniecība».

Seit tika nolasīti astoņi apjomīgi zinātniskie referāti ar bagātīgu faktu materiālu par novada vēsturi, par tā spējīgajiem un nenogurdināmajiem apgaismes darbiniekiem, kuri neželēja savas pūles un veselību Latgales garīgajai atmodai. Ar aplausiem tika uzņemti Latvijas valsts universitātes docenta P. Laizāna drukas aizlieguma laikmeta raksturojums, rēzeknieša un dzejnieka A. Kūkoja lasījums par pirmajiem latgaliešu periodiskajiem izdevumiem, to paredzējumiem, kas ir ciešā saistībā ar mūsdienām, pilsētas 5. vidusskolas 11. klases skolnieces S. Cīvles pētījums par pirmās latgaliešu avīzes «Gaisma» saturu, stila un mākslinieciskajām īpatnībām. Tad sekoja vairākas lekcijas par Latgales atmodas laikmeta ievērojamākajiem darbiniekiem. Par F. Kempu stāstīja izdevniecības «Liesma» darbiniece S. Brice, par F. Trasunu — LUV profesors, tehnisko zinātņu doktors M. Šņeps, brājiem Skridām — inženieriem no Daugavpils R. Kudiņš, izdevēju VI. Loci-Vaičānu — Dricēnu vidusskolas skolotāja S. Kalvāne, ar nacionālās skolas aizsākumiem Latgalē iepazīstināja novadpētnieks no Viļāniem N. Rudko.

Bija daudz jautājumu, bija arī neplānotas uzstāšanās, pieņemtas vairākas atbilstošas rezolūcijas. Un stingra apņemšanās šāda tipa pasākumus rīkot biežāk dažādās novada vietās, rūpēties par mantojuma, par piemiņas vietu saglabāšanu.

A. RANCĀNS

labāki par dažiem — no mūsu katoļiem...»

Klusāju un domāju par savu: ko un kā viņai varētu palīdzēt, citām tādām vientuļām sievietēm. Bet viņa, it kā atminējusi manas domas, saka: «Kolhozs pensijai piemaksā desmit rubļus. Pamaz. Tik smagi esmu strādājusi. Dzīvojam tikai divas vietas ar savu māti, visādi gadījās...»

Pamazām ir atkususi viņas stingrība, pazudusi vienaldzības maska, aiz kuras tik vien var paslēpties cietirdīgajās savstarpējās attiecībās lauku sādžās, kur neviens necenšas pasaudzēt vientuļās nespēcīgās sievietes likteni tikpat vecā būdīnā. Man liekas, ka viņai jāpalīdz ne tikai materiāli, fiziski, bet visvairāk morāli. Tāpat kā kaimiņienei Annai Pastarei. Viņas viensētā, kura uz šejieni pārceļta gados, kad piespiedu kārtā zemniekus raidīja prom no sādžām, tāpat saimnieko nepielūdzamais un negausīgais laiks, kura galvenais mērķis visu padarīt vecāku. Viņa pārdzīvojuši vīru un dēlu, kurš strādājis par mežkopi kolhozā, bet vēlāk pilsētā par ugunsdzēsēju, palikusi viena. Strādājusi kolhozā, grib, lai pussimtā rubļu pensijas, no kuras cilvēks spēj pārtikt mūsu dienās tikai brīnuma kārtā, piemaksātu ne desmit, bet divdesmit rubļus. Ar pateicību atceras savu tēvu kurpnieku, stāsta par viņa dzīves epizodēm un ne bez lepnuma ieminas, ka jaunībā un arī tagad apkaimē viņu dēvējot par «Kurpnieka Anci».

Par šo sievieti dzīvi, viņu priekiem un rūpestiem var stāstīt daudz, par sādžu, kura, kā liecina nosaukums, bijusi liela un daudz apdzīvota, bet tagad starp plašajiem un labi koptajiem kolhoza laukiem saglabājusies vēl viena viensētā, kurā dzīvo Borbala Rum-

pa. Viņa rasiņas — pa māju, gatavodamās gaidāmajiem Vasarsvētkiem. Namiņš, laika zoba apgrauzts no ārpuses, spodrība mirdzēja iekšpusē. Tas jau arī saprotams — viņa pati jaunākā, vēl ne visesen tikusi pensionāres godā, bet pirms tam strādājusi govju fermā, lauku brigādē. Viņa bez apdomāšanās apgalvoja, ka grēks sūdzēties par dzīvi. Tiesa gan, kā citām, arī viņai jābrauc uz Preiļiem pēc produktiem, labi, ka maizi ar autoveikalu atved līdz brigādes saiešanas vietai pie zirgu stajla. Pasūdzējās par ziemu, kad ceļi tiek aizputināti un grūti tikt līdz autobusu pieturai pāris triju kilometru attālumā. To, ka mājā nav eiektrības, viņa aizpilda ar laikrakstu lasīšanu, pasūtīt vairākus, ir lietās kursā par notikumiem Latvijā un ārpus tās, orientējas politiskajā situācijā...

...Stāstīju, ka mūsu kolhozā daudz rūpējas par cilvēku dzīves apstākļu uzlabošanu, ka piemaksu pensijām palielināšana visiem vecajiem kolhozniekiem ir tikai laika jautājums un neviens nebūs apiets. Bet, ieskatoties šo sievietes acīs, likās, ka viņām daudz svarīgāks ir iejutīgs vārds, līdzcievība, uzmanība, kaut pavisam niecīga bezmaksas palīdzība, saprašana, labs vārds. Viņu pavardi iekurti sen, darbs likus padarījis roku pirkstus, un kļūst aizvien grūtāk uzturēt uguni šajos pavardos, siltumu vecajās mājās. Viņas līdz debestīm ceļ cilvēku, kurš atradis laiku salabot plīti un iztīrīt dūmeni, traktoristu, kurš, strādādams līdzās, uzbraucis ar kultivatoru arī uz viņu lauciņiem, sadzinis vagas kartupeļiem... Mazs uzmanības mirklis, bet atmiņā paliek ilgi. Un ilgi ausīs skan pateicības vārdi, ja tu esi ar ko palīdzējis uzturēt uguni viņu pavardos, pie kuriem sildās vientuļi un veci cilvēki...

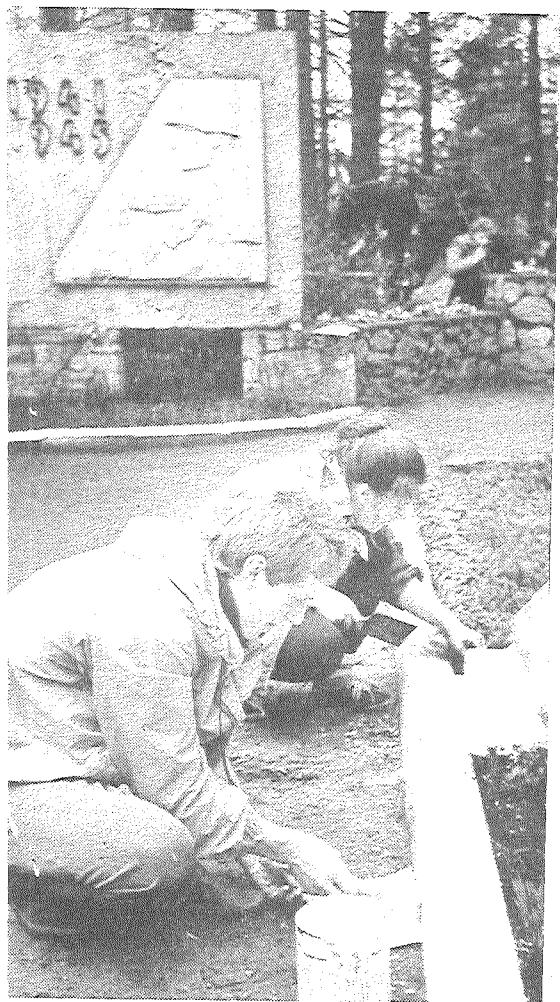
A. MEŽMALIS

JAUNĀIS CEĻS

REZERVE

Pasaule redzēs — apbrīnos

(Nobeigums. Sākums 18. numurā.)

Interjerā atrodas daudzi glezniecības, dekoratīvās un lietišķās mākslas pieminekļi. Starp tiem arī Rušonas muižnieku Dadzi-boga un Ievas Justīnas So-stovicku portreti. Viņi at-dāvināja baznīcai un klostē-rim 17 ciemus ar 90 zem-nieku mājām. Pieminek-ļu sarakstā iekļautas vēl sekojošas gleznas «Svētais Vincents Ferrari», «Svē-tais Januārs», «Svēta Jura ciņa ar pūķi» un «Svētais Jāzeps» grieztos koka rāmjos. Vienas gleznas autore — K. Češkeviča. Pie dekoratīvās mākslas šedevriem pieskaitāmi altāri ar gleznām, bet pie lietišķās mākslas pieminek-ļiem arīdanz ērģeles.

Blakus labi koptajai un lolotajai bazilīkai atrodas dominikāņu klostera ēka, lai arī nesen remontēta, tomēr gaužām bēdīga paska-ta. Vairāk nekā 150 gadus Aglonā darbojās «baltie tēvi» (tā vietējie iedzīvotāji sauca baltajos talāros tērptos dominikāņus). Dominikāņi cēla baznīcas un dibināja draudzes Viškos, Preiļos, Jasmuižā un citur. Milzīga loma ir arī Latga-

les kultūras dzīvē. 1820. gadā klosterī tika nodibi-nāts pirmais garīgais se-minārs. Pēc gadsimta tā darbu atjaunoja Latvijas bīskaps Anatolijs Springo-viē.

Runājot par klosteri, šo-reiz pieminēsim faktu, ka tas savā laikā ir bijis par soda vietu nepakļāvīga-jiem garīdzniekiem. Vēs-turnieks B. Brežgo min, ka Aglonas arhīvā atradis Moģilēvas virsbīskapijas vizitatora 1912. gada 20. jūlija rīkojumu Aglonas klostera priekšniekam, lai klosterī soda izciešanai uz-ņemtu pazīstamo Latgales sabiedrisko darbinieku, baznīckungu Kazimīru Skrindu. Saskaņā ar Pēter-pils apgabaltiesas 1912. gada 1. februāra rīkojumu Skrindam, katolu draudzes mācītājam Pēterpīli un laikraksta «Dryva» iz-devējam, bija jāprepasītas trīs nedēļas aresta par draudēšanu policijai. A. Novickis grāmatinā «Ag-lyuna» (R., 1929) raksta, ka klosterī sodu izcietuši vairāk nekā divi simti.

Vēl viena būtiska epizo-de saistās ar Latgales mu-zeja dibināšanu. B. Brežgo rakstā par vecākajiem mu-

zejiem («Latgolas pagotne» J. Daugavpīli, 1943) stās-ta:

«Aglyunā kā Latgolas re-liģiskos dzeives centrā be-ja nūlamts Ireikot Latgo-las centrālo muzeja nūdaļu. Te paradzāts beja vokit re-liģiskos dzeives priksma-tus: svātū tālus, svātglez-nas, divakolpojumu pīdaru-mus, religioza satura gro-motas, rūkrokstus, doku-mentus. Ireikot muzeja nū-daļu Aglyunā beja para-dzāts pēc tam, kad jau byus ireikots muzejs Rē-zeknē».

Un vēl — rakstos par B. Brežgo min: «Nu Lat-golas klūsteru bibliotekom leidz 1940. godam ir uza-globojušas Aglyunā — apmāram 4853 īspīstas un 82 ar rūku rakstēitas gro-motas un veistūklī...» No pēdējām publikācijām pre-sē jūš jau zināt par šīs bibliotēkas bojā eju pēc-kara gados.

Nenoliedzama bija kato-lu baznīcas aktivitāte sa-vulaik kultūras labā. Ar Aglonas garīdznieku at-balstu 1926. gadā sākās Aglonas viriešu un dažus gadus vēlāk Jaunaglonas sievlešu ģimnāzijas celtniecība.

Valstī uzsākti reliģijas rehabilitācija liek mums par jaunu palūkoties uz Aglonu, saskatīt tās unikā-lo vietu katoliskajā pasau-lē, sadzirdēt tās starptautis-ko skanējumu. Aglona — Dievmātes brīnumdarītājas svētbildes atrašanās vieta. Un tādu Dievmātes parā-dišanās un brīnumdarītāju ikonu vietu katoliskajā pasaulē nav sevišķi daudz. Miršim Censtohovu Polijā. Lurdu Francijā, Fetimu Portugālē. Diplomāti, zi-nātnieki un kompetenti ga-rīdzniecības pārstāvji pat-laban intensīvi strādā, lai nojauktu šķēršļus Maska-vas un Vatikāna savstarpē-jās saprašanās ceļā.

Un tādēļ dziļi izprotams ir Latgalešu kultūras bie-drību savienības aicinā-jums veidot Nacionālo par-ku Aglonā. Ir jāmeklē ceļš, kuru ejot, pretrunā nenonāktu saimnieciskās intereses un rūpes par kul-tūru, vēstures un dabas pieminekļu un ticības sa-glābāšanu.

AlīnēLA: Aglonas skole-ni kopj Lielā Tēviņas kara kritušo cīnītāju brāļu kapus.

V. ROMANOVSKIS

Dabīgās zāles

Tautas medicīnā plaši tiek izmantotas pastinaka saknes. Tās lieto kā līdzekli asinsvadu spazmu novēršanai. Ar to izskaidrojama pastinaka labvēlīgā ietekme uz cilvēka organismu, ja tas slimo ar hipertoniiju, stenokardiju, ja ir muskuļu krampji. Vēl vairāk — pastinaka uzlējumem piemīt nomierinoša iedarbība neirožu gādījumā, tas uzlabo miegu, rosina ēstgribu, atjauno spēkus slimniekiem, kas atveseļojas. Lai sagatavotu pastinaka ūdens uzlējumu, jāņem divas ēdamkarotes sasmalcinātu sakņu, aplej ar vienu glāzi vāroša ūdens, atstāj nostāvēties 30 minūtes, izkāš un lieto 1/3 glāzes trīs reizes dienā pirms ēšanas.

Ārstniecības baldriānam ārstnieciskiem mērķiem izmanto saknes un sakneņus. Tajos ir daudz alkaloīdu, miecvielu, saponīnu, cukuru, un ēterisko eļļu. Lieto nervu darbības traucējumu gadījumos, agrīnas hipertoniijas, kuņģa sekrēcijas funkcijas traucējumu ārstēšanai, zarnu trakta un aknu zultsvadu spazmu, aknu kolīku gadījumos.

Īpaši pozitīvs efekts, ārstējoties ar baldriāniem, novērojams tad, ja tos lieto ilgstoši — divus trīs mēnešus. Ūdens uzlējuma sagatavošanai ņem 20 gramus (divas — trīs ēdamkarotes) sakņu un sakneņu, ievieto tos emaljētā traukā, aplej ar vienu glāzi karsta, vāroša ūdens, apsedz ar vāku un silda ūdens vannā

15 minūtes. Pēc tam 45 minūtes atdzesē, izspiež un izkāš. Lieto divas līdz trīs ēdamkarotes pusstundu pēc ēšanas. Uzlējumu uzglabā vēsā vietā ne ilgāk kā divas diennaktis.

Praksē pierādījies, ka ļoti iedarbīga ir nomierinoša tēja, kuras sastāvā ietilpst baldriāna saknes un sakneņi (viens daļa), piparmētru lapas (divas daļas) un apiņi (viens daļa). Šis sastāvdaļas sajauc, sasmalcina, pēc tam ņem vienu ēdamkaroti maisījuma un uzlej tam divas glāzes verdoša ūdens, nostādina slēgtā traukā 30 minūtes, izkāš un lieto pa pusglāzei divas reizes dienā.

Jūsu veselības uzlabošanai noderīga var būt arī ārstnieciskā alteja. Tās saknes satur varu, polisaharīdus, cieti, pektīnu, karotīnu, minerālsāļus. Lieto

augšējo elpošanas ceļu, kuņģa un zarnu trakta gļotādas iekaisumu ārstēšanai, izmantojot novāriju-mu, pseruāzes gadījumos samazinās izsitumu daudzums, izplatība. Novāriju-ma sagatavošanai ņem sešus gramus sasmalcinātu sakņu (divas ēdamkarotes), ievieto emaljētā traukā, apsedz ar vairāku un karsē ūdens vannā 30 minūtes, atdzesē desmit minūtes, izspiež un lieto pa pusglāzei trīs reizes dienā pēc ēšanas.

Ir vēl daudz citu recepšu, kā sagatavot dabīgās zāles no mums labi pazīstāmām zālītēm un augiem. Par to var izlasīt speciālu literatūrā. Ja šie mani konspekti kādu būs uz to rosinājuši, jutišos ļoti priecīga.

Rozālija MAJORE
Preiļos

Kolhoza rota — Kauša

Vairāku kilometru garumā izstiepies paaugstinājums, kuram dots Kaušas nosaukums, tas aizsākas pie Zaseku sādžas un aizvijas līdz Pleniņiem, pa pašu skautu ierīkots līlecejs. Vietējā izloksnē skausts tad arī lequvis savu nosaukumu. Ir vēl arī mazā Kauša, kas reizē izceļas Lielo Rumpu

un citu sādžu apkaimē, kas Pleniņiem pietuvojas no otras puses.

Vīskaistākā Lielās Kaušas daļa ir posmā netālu no Pleniņiem. Abās pusēs tai ir dziļas ieplakas, kas, acīmredzot, saglabājušās no apļedzuma laikiem, daļēji apaugušas ar mežu noāzēs. Pavasaros te skaisti uzdzied viz-

bules, ieplakās tvaņīgi smaržo ievu ziedi, neatnemdamiē kokus zaros dzied putni. Mežs pākšņi pašķiras, un skatīenam atklājas Pleniņu ezers, kurā kā blodiņā, noliktā ieplakā ciema centra vidū, spoģuļojas baznīca un baltā bijušās skolas ēka. Krāšņās krastmalas biezi apdzīvotas.

Savā nelielā ūdens krātuvītē ir arī pie mazās Kaušas — cilvēka roku veidots ezeriņš. To viegli var likvidēt, izrokot grāvi uz cēla, bet tad pazudīs ūdens, kas ar mīglām dod veldzi apkārtējiem laukiem, nobālēs ainava un nebūs kur apmesties meža pīlēm.

Skaists un savdabīgs ir šis dabas stūrītis, ko sau-cam par Kaušu, tas jā-saglabā.

Ugunsliņijā

Kino maijā

- 26. «Novērotājs» («Tallinn-film»).
- 28. «Ifas cīetokšna gūsteknis» — 1. filma, 1. un 2. sērija (Odesas st.).
- 29. «Ifas cīetokšna gūsteknis» — 2. filma (Odesas st.).
- 30. «Luiziāna», 1. un 2. sērija (Kanāda, Francija).
- 31. «Grēkzāis» (A. Dovženko st.).

Redaktors A. RANCANS

JAUNĀIS
CEĻŠ

Laikraksts «Jaunais Ceļš» («Новый путь») iznāk 1 reizi nedēļā latviešu un krievu valodā sestdienās.

Redakcijas adrese: 228273 Preiļu rajona Riebiņu ciemā, agrofirmā «Sarkanais Oktobris». Telefons redaktoram un nodaļas vadītājam — 56732

Pasūt. 622
Met. 1100

Iespiests Latvijas PSR Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā. Formāts — 1 nosacīta iespiedloksne.